

„Seda ma tean lüss, et Mart soosja läks, oga fest ei saa ma aru, kuda prunt rööbis sellestama torraga ligi tulla, päälegi töö ajal. Ma ei ole see mitte lombe, et prunt juba enne lantatamist peigmehe juure elama tuleb.“

„Ja jah,“ ütles ema oma poolt, „mina murran fa pääd ega saa aru, mis see oö peats tähendama.“

„Meie oleme mõlemad lollid,“ lisas isa juure, „see on ju tergeste aru saada, mis Anu siia tuleb. See sünub ju üksi selle pärast, et tahab oma tulevast elutöhta näha. Ega see siisime ei ole, kui ta seda teeb!“

„Jah muidugi,“ häändis ema rõõmsalt. Senilana oli vanger loguni õue alla joudnud ja joudis nüüd väravast siiste.

„Tere la, Salgu rahvas!“ häändis Anu. „See on ünne uuel lobal.“

„Tere Jumal eme!“ häändis Mardi isa ja ema. „Olge terve ünne soovimast!“

„Loobame,“ ütles isa lähkesti, „et Anu ema poolt meile fa paiku ünne uuel lobal loob. Loobame la, et aejad lõif hästi on läinud, fest et ta meid uuel lobal vastama tuleb.“

Anu ja Mart olid vankriit maha tulnud, ja Mart hõksas hebusi rakksti labiti rõõma. Mardi isa sujuud Anu esitels aeda vunde alla istuma ja ema läks õhtuoodet tooma.

„Rob, mis nüüd arvate Salgu talust, meie uest lobast?“ läks isa Anu läest. „Mägite ju pöldusid mööda sõites.“

„Olge terve lõimast,“ festis Anu, „näitab üsna sena loht oleteat, nii valju tui mina aru saan. Siin on fa teil üsna lena aed, kus messipuid wõite suugutada.“

„Wõite suugutada, ütlete Teie?“ rõolis Mardi isa sõnast länni. „Mis nii? Nüüd peacie ju ülema „wõime suugutada,“ fest Teie olete ju nüüd meie omadest üls, mis ma leeden. Ets ole töö?“

Anu nägu lõi tulipunasel ja turval, oga ija ei pannud seda täbele, väid põõras filmad Mardile ja emale vasta, kes fa aeda ostusivad, ja ütles:

„Tulge teie mõlemad ja istuge fa silia pingi pääle meie lõrva.“

Mart ja ema istusivad pingi pääle.

„Soo, Mart, nüüd jutusta meile, kuda siu läbi Põllu-otja peremehe juures läis ja mis ja sääl kuulsid,“ ütles isa.

Mart jätk turvalt wait ja ta Anu töi filmad maha.

„Rob, armiad lapsed, mis see siis täbendab? Mõlemad jääete wait!“ ütles isa ebmatades, ja ta ema nähti tahvatults jäävat. „Jumala pärast, jutusta omesti Mart, mis on sündinud; hääd aega siil wist lüss 'pole juunistaado, seda ma, näen juba.“

„Jah, nõnda ta varalu lüss on,“ ütles nüüd Mart turvalt. „Ega seda wõi salata. Ma raagin aja otsekoobe ära. Ma läksin sinna ja palunin Põlluoitsa peremeest, et ta Anu muulle naeja lühaks.“ Nüüd rõakis Mart aja ära ja luda se töök oli sündinud ja löpetas järgmisest lõnadega: „Ja kui Anu mind ei tahinud maha jääta, ojas ta isa teda mojast vâlja. Mina lutsusin teda oma laaja, et ta ehitko siia jääb senilaua, kui aejad selgiwad.“

„Uliäb, heldene Jumal!“ häändis nüüd ema täis ehmatust, „see on ju hirmus lugu! Mis fest selli wiisi peab saama! Ja jah, Mart, etsi ma juba enne ütelnud, et see osi wist lõrda ei lähe! Ütlesin fa, et sinule hattajalle ja waeselle poislike omesti rilast peretütart ei anta.“

„Jah, vaba oji en see lüss,“ ütles isa, kes lüss ebmatounud oli, oga juba jälle koibus. „Esimene oji on nüüd nõnu riidada, kuda ses ajas tiba. Arwan, et lõige parem on, kui esite ära ootame, mis sünub ja mis Jumal saadab. Ega Anu ijo, nii valju tui mina teda tunnen, seda aja nõnda ei jäta. Anu, mu hää lops, jäge siis üia. Jumal andlu Teile joudu saonda, mis Teie olete armastustest minu poja wõdu kannatada wõtnud!“

Kõnedi nüüd mõndagi veel selle aja üle. Selle aja sees oli õhtu lätté joudnud. Pea mindi megama, et hommne jälle tööle minna, kus juures fa Anu tahtis ühes aidato. — — —

Baatame nüüd, kuda lugu Põlluoitsjal läks Anu išaga.